

A Fényre, ez aztán nehéz helyzet volt. Nem mondhatta meg Gawynnek, hogy esze ágában sincs visszatérnie a Toronyba, amíg Elaidé az Amyrlin Trón. De ha csak elüti valami bohósággal a kérdést, a fiú azt hiszi, Rand miatt marad. Látszott rajta, hogy őszintén aggódik. Érte.

– Vigyázok magamra, Gawyn. Ígérem – *annyira vigyázok magamra, amennyire csak tudok*, tette hozzá gondolatban. Apró kis helyesbítés volt csak, de ezek után még inkább nehezebbé esett kimondania következő kérését. – Még egy szívességet szeretnék kérni tőled. Nem Rand ölte meg az édesanyádat – hogyan lehetett képes arra, hogy ezt így a szemébe vágja, ezzel is kínozza még egy kicsit? De akár kínzás, akár nem, ezt kellett tennie. – Ígérd meg nekem, hogy nem fordulsz Rand ellen, mielőtt be tudnám ezt bizonyítani neked!

– Esküszöm.

A fiú most sem habozott, de a hangja érdes volt, és a keze ismét ökölbe szorult, talán erősebben is, mint az előbb. Egwene nem pislogott; ez az aprócska fájdalom ugyan nem ellensúlyozta mindazt a kint, amit most Gawynnek okozott, de a lány mégis úgy érezte, egy kicsit kiegyenlíti a helyzetet.

– Így kell lennie, Gawyn. Tudom, hogy nem Rand tette, de nem lesz egyszerű bebizonyítanom az igazam.

Hogy a Fénybe tudná bebizonyítani? Rand becsületszava aligha lenne elég. Minden olyan kusza volt. Egyszerre csak egy dologgal kellene törődnie. Mit akarhatnak azok az aes sedai-ok?

Gawyn mély levegőt vett. Egwene meglepődve nézett fel rá.

– Bármit feladnék, bármit elárulnék érted. Gyere velem, Egwene! Mind a ketten itt hagyjuk ezt az egészet. Van egy kis birtokom Fehérhídtől keletre. Csak egy kis falu és egy szőlő, és olyan messze van minden mástól, hogy még a nap is csak két nappal később kel fel, mint másutt. A világ dolgai alig jutnak el hozzánk. Összeházasodhatnánk odafelé menet. Nem tudom, mennyi időnk lesz még al'Thor és a Tarmon Gai'don előtt, de azt a keveset együtt tölthetjük.

Egwene értetlenül nézett rá, aztán eszébe jutott, hogy utolsó futó gondolatát, hogy mit akarhatnak azok az aes sedai-ok, önkéntelenül

is kimondta. Ezért mondta azt Gawyn, hogy bármit elárulna érte. Azt hitte, arra akarja kérni, hogy kémkedjen neki. És megtenné. Megkérné, hogy hadd ne kelljen ilyet csinálnia, de ha Egwene ragaszkodna hozzá, hát kémkedne. Azt ígérte, bármit megtesz, és bármit meg is tenne. Nem törődne azzal, hogy önmagára nézve ez milyen következményekkel járhat. Egwene is ígért valamit; tulajdonképpen Gawynnek, de ez nem az a fajta ígéret volt, amit fennhangon elmondhatott volna neki. Ha Gawyn elejt valamit, amit használni tud, akkor azt fel is fogja használni – kénytelen lesz –, de nem fogja faggatni. A legkisebb részletet sem fogja erővel kiszedni belőle. Bármit veszít is ezzel. Sarene Nemdahl biztos nem értené meg, miért tesz ilyen ostobaságot, de sehogy máshogy nem viszonzhatná Gawyn ajánlatának nagylelkűségét.

– Nem tehetem – mondta lágyan –, el sem tudod képzelni, milyen szívesen elmennék veled, de nem tehetem.

Hirtelen felnevetett, és érezte, hogy könnyek öntik el a szemét.

– És te. Te mint áruló? Gawyn Trakand, előbb sötétül el a nap, mint hogy te áruló legyél.

A ki nem mondott ígéretek persze szépek, de kellett még valamit tennie. Fel fogja használni Gawyn minden egyes elejtett szavát, és ráadásul épp a fiú ellen. Valamit neki is fel kellett ajánlania.

– A sátrakban alszom, de minden reggel besétálok a városba. A Sárkányfal Kapun jövök be, nem sokkal napkelte után.

A fiú rögtön felfogta. Egwene tudta, hogy így lesz. Gawyn értette, hogy a lány hisz neki, és hogy önként a kezébe adja a szabadságát. Gyengéden megfogta a kezét, és megcsókolta előbb az egyik tenyerét, majd a másikat.

– Drága dolgot adtál most a kezembe. Ha minden reggel elmegyek a Sárkányfal Kapuhoz, valaki biztos észreveszi. És az sem biztos, hogy mindennap el tudok szabadulni, de ne lepődj meg, ha a legtöbbször felbukkanok melletted nem sokkal azután, hogy beértél a városba.

Mikor Egwene végre kijutott a szabadba, a nap már jócskán benne járt a délután legforróbb részében, és a felhők is oszladozni kezdtek egy kicsit. Sokkal hosszabb ideig tartott a búcsúzkodás, mint gondolta volna. A Tudós Asszonyok aligha gondoltak arra, hogy testmozgás helyett majd csókolózni fog, de a szíve úgy vert, mintha egész nap futott volna.

Határozottan kizárta a fiú arcát a gondolatai közül – jobban mondta megpróbálta valahova hátrébb lökdösní; be kellett látnia, hogy

nem tud nem gondolni rá –, és visszatért az őrhelyére az istállók mellett. Valaki még mindig fókuszált a házban. Talán többen is egyszerre, hiszen az a fonat egy nőnek igen nagy lett volna. Kicsit ugyan gyengült reggel óta, de még mindig nagyon erősnek tűnt. Egy sötét hajú nő ment be a házba. Egwene nem ismerte, de a kemény vonásokra boruló kortalanság elárulta, hogy aes sedai. Nem próbált meg újra hallgatózni, és nem maradt sokáig – ha ennyit járkálnak ki-be, könnyen megeshet, hogy észreveszik és felismerik még ebben az aiel ruhában is –, de ahogy elsietett, egyre csak ugyanaz a gondolat kalapált a fejében. Mit akarhatnak?

– Szándékunkban áll Tar Valonba kísérni – mondta Katerine Alrudin, és kényelmesebben elhelyezkedett. Sosem tudta eldönteni, hogy vajon a cairhieni székek valóban olyan kényelmetlenek-e, mint amilyeneknek látszottak, vagy csak azért érezte rosszul magát bennük, mert olyan kényelmetlennek tűntek. – Ha elindul Tar Valonba, Cairhienben... űr lesz. Hatalmi űr.

Colavaere úrnő nem mosolyodott el, de enyhén előrehajolt az aranyozott karosszékekben.

– Ez érdekesen hangzik, Katerine sedai – mondta, majd a szolgálókra kiáltott. – Hagyjatok magunkra!

Katerine elmosolyodott.

– Szándékunkban áll Tar Valonba kísérni – mondta Nesune kimérten, de egy pillanatra átfutott rajta a harag. A teari férfi ugyan érdeklődve nézett rá, de idegesen csoszogott, és láthatóan zavarta az aes sedai jelenléte. Attól félt, hogy a nő mindjárt fókuszálni fog. Csak egy amadiciái lehetett volna rosszabb. – Ha elindul Tar Valonba, Cairhienben szükség lesz egy erős kezű vezetőre.

Melian nagyúr megnyalta a szája szélét.

– Miért mondja ezt épp nekem?

Nesune mosolya bármit jelenthetett.

Mikor Sarene belépett a szobába, csak Coiren és Erian volt ott. Teázgattak. Persze egy szolgálólány is ott állt mellettük, hogy teát töltsön nekik. Sarene kiküldte.

– Berelainnel lehetnek gondok – mondta, miután bezáródott az ajtó a szolgáló után –, nem tudom, hogy nála az alma vagy az ostor működik jobban. Holnap Aracome-hoz kellene mennem, ugye? Nem

tudom, hogy lesz-e rá időm. Berelaint még puhíthatni kell egy kis ideig.

– Alma vagy ostor – Erian hangja igen feszült volt –, amelyik működik.

Az arca akár fehér márvány is lehetett volna, hollófürtökkel keretezve. Sarene titkos szenvedélye a költészet volt, bár sosem hagyta volna, hogy valaki rájöjjön, ilyen... érzelmes dolgok is érdeklik. Belepusztult volna a szegyenbe, ha Vitalien, az őrzője, megtudja, hogy azt írta róla, olyan, mint egy leopárd és még jó pár más kecses, veszedelmes nagyvad.

– Szedd össze magad, Erian – Coiren még ezt a pár szót is úgy mondta, mintha beszédet tartana. – Sarene, engem leginkább az aggaszt, hogy a pletykák szerint az ifjú Rand al'Thorral egy Zöld nővér is a városba érkezett. Állítólag már Tearben is ott volt vele. Galina most hallotta a híreszteléseket.

Mindig „ifjú Rand al'Thor”-nak hívta, mintha csak arra akarná emlékeztetni a hallgatóságát, hogy a férfi fiatal és ennek megfelelően tapasztalatlan.

– Moiraine és egy Zöld – merengett el Sarene. Ez valóban komoly gond. Elaida szerint Moiraine és Siuan kettesben intézték el, hogy Rand al'Thor felügyelet nélkül, szabadon cselekedhessen, de ha még egy aes sedai benne volt a dologban, akkor akár jóval többen is lehetnek, és a szálak könnyen olyan nővérekhez vezethetnek, akik elmenekültek a Toronyból, mikor Siuant letaszították. – De ez csak egy pletyka.

– Talán mégsem az – lépett be Galina az ajtón. – Nem is tudsz róla, hogy valaki fókuszált ránk ma reggel? Nem tudom, mit akart vele elérni, de szerintem mindannyian el tudjuk képzelni, mi lehetett a cél.

Sarene apró fonatainak végén összecsendültek a gyöngyök, ahogy a nő megrázta a fejét.

– Ez nem bizonyítja, hogy egy Zöld nővér van a környéken, Galina. Még csak az sem biztos, hogy egy aes sedai volt az. A híresztelések szerint az aiel nők közül is tudnak páran fókuszálni. Ezek a Tudós Asszonyok, vagy kik. És sokan vannak, akiket kivettek a Toronyból, miután elbuktak a beavatottak vizsgáján.

Galina elmosolyodott, kivillantak a fogai, de az arca kőkemény maradt.

– Szerintem ez azt bizonyítja, hogy Moiraine életben van. Úgy tudom, neki voltak ilyen hallgatódzós trükkjei, és nem hiszem el, hogy

ilyen kényelmesen meghalt volna. Hiszen nem maradt utána holttest, és senki nem látta pontosan, mi történt.

Ez Sarene-t is zavarta. Leginkább azért, mert kedvelte Moiraine-t – novíciá korukban és beavatottként is jó barátok voltak, bár Moiraine egy évvel előbb került a Toronyba, mint ő. Azóta nem találkoztak sokat, de mindig jól érezte magát a Kék társaságában. Meg aztán valóban *túl* kényelmes és ködös volt ez az egész. Moiraine épp akkor hal meg vagy tűnik el, mikor elfogatási parancsot adnak ki ellene. Ilyen körülmények között Moiraine képes lenne megrendezni a tulajdon halálát.

– Szóval szerintetek Moiraine-el és a névtelen Zöld nővérrel is számolnunk kell? Ez még mindig csak pletyka, Galina.

Galina mosolya nem változott, de a szeme megvillant. Túl kemény volt ahhoz, hogy észérvekkel meg lehessen gyógyítani – azt hitte, amit akart, még akkor is, ha bizonyítani lehetett, hogy nincs igaza –, de Sarene mindig úgy képzelte, hogy valahol mélyen a lelkében hatalmas tüzek lobognak.

– Én úgy vélem – mondta Galina –, hogy Moiraine az a bizonyos Zöld nővér. Hogy lehet legjobban elbújni a letartóztatás elől, mint ha az ember megrendezi a saját halálát, és aztán valaki másként, esetleg egy másik ajah tagjaként, visszatér? Úgy hallottam, hogy ez a Zöld nővér egész alacsony; mindannyian tudjuk, hogy Moiraine nem egy magas nő.

Erian kihúzta magát, az arca kemény volt, hatalmas barna szemében a felháborodás tüze lobogott.

– Ha a kezünk közé kapjuk ezt a *Zöld* nővért – nézett rá Galina –, természetesen a te felügyeleted alatt visszük vissza a Toronyba.

Erian kurtán biccentett, de a tűz nem hunyt ki a szemében.

Sarene értetlenül nézett maga elé. Moiraine? Amint letagadja az ajahját? Biztos nem tenne ilyet. Sarene sosem ment férjhez – nem volt logikus, hogy két ember egy egész életre összeillene, nem is hitte el – de ezt csak ahhoz tudta volna hasonlítani, mintha egy asszony valaki más férjével költözne össze. Őt nem is az vágta fejbe, hogy Galinának igaza lehet. Maga a felvetés volt elképesztő. Épp fel akarta vetni, hogy elég sok alacsony nő van a világon, és hogy a természet egy igen viszonylagos dolog, mikor Coiren megszólalt a maga mindent elsöprő modorában.

– Sarene, újra meg kell próbálnod elintézni a dolgodat. Késznek kell lennünk, bármi is történik.

– Nekem nem tetszik ez a dolog – mondta Erian határozottan. – Olyan, mintha eleve kudarcra készülünk.

– Pedig ez teljesen logikus – válaszolta Sarene. – Ha egészen kicsi szakaszokra bontjuk fel az időt, meglátod, hogy még egy ilyen kicsi szakaszban sem lehet biztosra megmondani, milyen fordulatot vesznek az események. Minthogy könnyen megeshetne, hogy Caemlynig kergetjük Rand al'Thor, és ő közben visszajön Cairhienbe, jobb ha itt maradunk, és arra építünk, hogy még visszatér Cairhienbe. Lehet, hogy holnap érkezik, lehet, hogy egy hónap múlva. Bármi, ami ez idő alatt történik, akár csak egy kurta órácskában, vagy az ez idő alatt történő események összessége elvezethet oda, hogy nem lesz más választásunk. Épp ezért logikai felkészülünk.

– Szép magyarázat – mondta Erian szárazon. Nem ment neki a logikus gondolkodás. Sarene már nem egyszer gondolt arra, hogy a gyönyörű nőknek valamiért nem megy a logika, bár a két tulajdonság között nem tudott logikus kapcsolatot felfedezni.

– Épp annyi időnk van, amennyi arra kell, hogy rendben elvégezzük a dolgunk – jelentette ki Coiren. Ha épp nem beszédet tartott, akkor tömör kijelentésekkel élt. – Beldeine ma érkezett meg, a folyó mellett bérelt szobát, de Mayam még vagy két napig nem várható. Óvatosnak kell lennünk, és ezzel csak időt nyerhetünk.

– Akkor sem tetszik, hogy eleve kudarcra készülünk – morogta Erian a teáscsészéjébe.

– Nem bánám – mondta Galina –, ha mindeközben találunk időt arra is, hogy Moiraine-t a törvény kezére juttassuk. Épp eleget vártunk vele. Al'Thor dolga nem olyan sürgős.

Sarene felsóhajtott. A többiek elég jól végezték a dolgukat, és néha nem értette, ez hogy lehet. Egyikük sem gondolkozott logikusan.

Visszavonult emeleti szobáiba, leült a hideg kandalló elé, és fókuszálni kezdett. Vajon ez a Rand al'Thor valóban újra felfedezte, hogy kell Utazni? Hihetetlennek tűnt, de nem volt rá más magyarázat. Miféle ember lehet? Erre majd csak akkor jön rá, ha már találkozott vele, előtte semmiképp sem. Hagyta, hogy a *saidar* annyira eltöltse, hogy az édessége már-már fájdalmas legyen, és belekezdett a novíciák gyakorlataiba. Ez is volt olyan jó időtöltés, mint bármi más. Logikus volt felkészülni.